

מ"ת 4082/03/15 - נאגי זוערוב נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

מ"ת 4082-03-15

בפני כב' השופטת שרה דברת - ס. נשיא

המבקש

נאגי זוערוב ע"י ב"כ

עוה"ד אביגדור פלדמן ו/או מירב חורי קעואר

נגד

המשיבה

מדינת ישראל

באמצעות פמ"ד ע"י עוה"ד מורן גז

החלטה

1. בפני בקשה לעיון חוזר C תנאי שחרורו של המבקש, באופן שיבוטל הפיקוח האלקטרוני ומעצר הבית הלילי בהם הוא נתון, וינתן לו אישור לשוב אל ביתו בחאן יונס ברצועת עזה.

רקע

2. נגד המבקש, נאגי זוערוב (להלן - "**המבקש**") הוגש כתב אישום ביום 2.3.15, המייחס לו עבירה של קשירת קשר לפשע, עבירה לפי סעיף 1499(1) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977; קשירת קשר לסייע לאויב במלחמתו בישראל, עבירה לפי סעיף 92 בצירוף סעיף 99 לחוק הנ"ל; מתן שרות להתאחדות בלתי מותרת, עבירה לפי סעיף 185(1)(ג) לתקנות ההגנה (שעת חירום) 1945; סיוע לאויב במלחמה, עבירה לפי סעיף 99 לחוק העונשין; קבלת דבר במרמה ובנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 415 סיפא בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין; איסור פעולה ברכוש טרור, עבירה לפי סעיפים 9(א)(1) ו- 3 לחוק איסור מימון טרור, תשס"ה - 2005; איסור פעולה ברכוש למטרות טרור, עבירה לפי סעיף 8 לחוק איסור מימון טרור; מגע עם סוכן חוץ, עבירה לפי סעיף 144 לחוק העונשין; והחזקת טובין מוברחים בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 211(א)(2) בצירוף סעיף 211א לפקודת המכס.

על פי עובדות כתב האישום, אחיו של המבקש הינו סוחר עזתי, אשר מערכת הביטחון אסרה עליו להיכנס לישראל ולסחור עימה בשל חשד, כי הוא מוכר את סחורתו לארגון החמאס. על מנת לעקוף את האיסור האמור, הקים אחיו של המבקש רשת של סוחרים ישראלים ועזתיים אשר סייעו לו לרכוש סחורות בישראל. בין היתר, הקים אחיו של המבקש חברה בשם ג'סר אל מוסתקבל, אשר נרשמה בשמו של המבקש ואשר רכשה סחורות מסוחרים ישראלים עבור אחיו של המבקש. במהלך דצמבר 2014 וינואר 2015 רכשה החברה בבעלות המבקש מוצרי ברזל מישראל בהיקף גדול, במטרה שאלה יגיעו לידי החמאס. בהזדמנויות שונות בין אוגוסט 2014 לפברואר 2015 מכר המבקש מוצרי ברזל לפעילי חמאס לצרכי פעילותו הצבאית של הארגון. בשנת

2013 מכר המבקש לפעילי חמאס לוחות ברזל שהוברחו דרך מנהרות ההברחה באזור רפיח.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה למעצר המבקש עד תום ההליכים. בתסקיר המעצר, שהוגש התרשם שירות המבחן, כי קיימת רמת סיכון להישנות התנהגות פורצת גבולות ומכיוון שהערבים המוצעים אינם מהווים דמויות סמכותיות עבור המבקש, לא בא בהמלצה לשחררו.

ביום 25.5.15 הורה בית המשפט, כב' השופט אבו טהה על שחרור המבקש לחלופת מעצר. נקבע, כי אמנם במקרים רבים עבירות ביטחוניות מצדיקות מעצר עד תום ההליכים, אולם במקרים דומים לזה של המבקש - כמו גם בעניינם של נאשמים נוספים בפרשה, בה הועמד המבקש לדין - שוחררו הנאשמים לחלופת מעצר בתוך תחומי מדינת ישראל. בעניינו של המבקש, קיימות ראיות לכאורה, כאשר מקומן של ההשגות ביחס לראיות אלה להתברר במסגרת ההליך העיקרי. באשר לעילת המעצר, הרי שעילת המעצר המרכזית הינה החשש להמלטות מן הדין - ולא המשך ביצוע העבירות - על כן ניתן לאיין חשש זה באמצעות חלופה וערבויות כספיות הולמות. בית המשפט התרשם באופן חיובי מהערבים המוצעים, על אף העדר המלצתו של שירות המבחן וקבע, כי הם מודעים היטב לחובת הפיקוח החלה עליהם וביכולתם להוות חלופת מעצר מתאימה, בצירוף פיקוח אלקטרוני וערבויות כספיות הולמות. כן ניתן משקל לכך שהמבקש לא הוזהר על ידי הרשויות טרם מעצרו. בית המשפט שקל את נסיבות המעשה, שכן המדובר במוצרים לשימוש אזרחי, אשר הוכנסו לעזה ברשות, ואשר הועברו לחמאס שלא על רקע אידיאולוגי; כן ניתן משקל לנסיבות העושה, בהתחשב בכך שהמבקש הינו נטול הרשעות קודמות והתייצב לחקירה ביוזמתו כאשר זומן. כמו כן, לא קיים שוני רלוונטי בין המבקש לנאשמים אחרים באותה פרשה, אשר שוחררו לחלופות מעצר.

על כן, הורה בית המשפט על שחרור המבקש לחלופת מעצר בכפר קאסם, בצירוף איזוק אלקטרוני, הפקדה כספית של 100,000 ש"ח, ערבות עצמית וצד ג' של 100,000 ש"ח כל אחד, ואיסור ליצור קשר עם המעורבים בפרשה.

ערר שהוגש לבית המשפט העליון על החלטה זו נדחה ביום 31.5.15, תוך החמרת התנאים המגבילים באופן שהוגדלו הערבויות הכספיות והכספים שהופקדו (בש"פ 3633/15).

4. עם חלוף הזמן הקל בית המשפט בתנאי השחרור, וביום 1.5.16 נקבע כי לאור חלוף הזמן ובהעדר הפרות כלשהן של תנאי השחרור, יש מקום להקלה בתנאים המגבילים, כך שהמבקש יוכל לצאת ממעצר הבית בין השעות 7:00 עד 21:30 בליווי מלא של מי מהערבים, בתוך כפר קאסם בלבד.

טענות הצדדים

5. ביום 13.7.16 הוגשה הבקשה נשוא הדיון, בה התבקש בית המשפט לבטל את מעצר הבית הלילי והפיקוח האלקטרוני בהם נתון המבקש ולאפשר לו לשוב לביתו בחאן יונס ברצועת עזה. המבקש טוען, כי מאז נבחנו הראיות בתיק זה השתנה המצב המשפטי החל על העבירות בהן מואשם המבקש. במסגרת פסק הדין בת"פ (מחוזי - ב"ש) 35009-01-15 **מדינת ישראל נ' עבדלחכים שביר** (פורסם בנבו) (6.9.15) (להלן - "**פס"ד שביר**"), נקבע, כי כאשר מדובר בעבירה של מתן שירות להתאחדות בלתי מותרת שבוצעה ברצועת עזה, אין מקום לקביעה גורפת כי המדובר בעבירת חוץ מאחר והיא מכוונת לפגיעה בביטחון המדינה, אלא יש לבחון בכל מקרה האם אותו נאשם התכוון לפגוע בביטחון המדינה. עוד נקבע בפס"ד שביר, כי להרשעה במתן שירות להתאחדות בלתי מותרת בשל עיסקה עם ארגון החמאס, יש להוכיח, כי המדובר בשירות הקרוב לליבת מטרות הארגון ופעילותו. אל אותן קביעות, אשר הוזכרו בפסקי דין נוספים, מצטרפות הקביעות באשר למשקל זיכרון הדברים של חוקר שב"כ במקרה בו הוא אינו תואם את אימרות הנחקר בפני חוקרי משטרה, כפי שבענייננו. צירופם של גורמים אלה מחייב בחינה מחדש של הקביעה בדבר קיומן של ראיות לכאורה. בהקשר זה, המבקש מוסיף ומפרט את המצב הראייתי בתיק ומסביר מדוע, לטעמו, אין בראיות הקיימות כדי להצדיק את המשך החזקתו בתנאים מגבילים.

המבקש מוסיף, כי יש לאפשר לו לשוב לביתו גם לאור התארכות ההליכים, שכן טרם הסתיימה שמיעת עדי התביעה ופרשת ההגנה טרם החלה, כך שפסק הדין בתיק אינו צפוי להינתן לפני שנת 2017. המבקש מצוי רחוק מבני משפחתו כבר למעלה משנה וחצי, כאשר פנייתה של רעייתו לקבל היתר להיכנס לישראל ולפגוש במבקש נדחתה מטעמים ביטחוניים. המבקש מוסיף ומפנה להחלטה בע"פ 383/16 **משהראוי נ' מדינת ישראל** מיום 7.7.16 (להלן - "**משהראוי**"), בו התיר בית המשפט העליון למערער לשוב לביתו בעזה בכפוף להגדלת ערבויות, על אף שהורשע כבר בדין ונידון לארבע שנות מאסר.

6. המשיבה מתנגדת לכל שינוי בתנאי השחרור. היא מדגישה, כי נגד המבקש הוגש כתב אישום חמור ביותר הכולל עבירות ביטחוניות רבות. מצב הראיות בתיק לא השתנה מיום הגשת כתב האישום ועל כן אין מקום להתערב בהחלטת בית המשפט בעניין הראיות שניתנה בתחילת ההליך; אין מקום למתן מעין 'הכרעת דין' כעת, כאשר זה תפקידו של ההרכב השומע את התיק לגופו. ממילא, עיון בטיעוני המבקש ועדותו בבית המשפט מעידים על בעייתיות רבה בקבלת גרסתו. הטענות לפיהן חל שינוי משפטי אינן נוגעות לעניינו של המבקש, שכן במקרה דומה לשלו הביע בית המשפט העליון את דעתו, שניתן להעמיד לדין בגין עבירת חוץ, בשל פגיעה בביטחון המדינה, כאשר מדובר במכירת סחורה לפעילות צבאית של ארגון טרור; המשיבה מוסיפה, כי יש מקום לערעור על ההכרעות דין אליהן הפנה המבקש.

עוד טוענת המשיבה, כי התיק קבוע לשלושה מועדים מיד לאחר הפגרה, כאשר מועד סיום התיק נראה באופק.

התארכות ההליכים, אם הייתה כזו, נובעת מרצונו של המבקש להפריד את משפט הזוטא מהתיק העיקרי, בקשה ממנה חזר בו המבקש, רק לאחר שהעיד במסגרת משפט הזוטא.

המשיבה מפנה להחלטת בית המשפט העליון בענין שחרור המבקש למעצר בית, בה הובהר, כי השחרור נובע מכך שהחלופה נמצאת בישראל. אין מקום לשחרר את המבקש לרצועת עזה, שם מצוי אחיו, העומד מאחורי האירועים, נשוא כתב האישום. המשיבה מוסיפה, כי לא ניתן להשליך מההחלטה בענין משהראוי לעניינו. בניגוד למשהראוי, משפטו של המבקש טרם הסתיים והאיסור על יצירת קשר עם מעורבים בפרשה לא יוכל להיאכף ברצועת עזה; מצבו הרפואי של המבקש תקין בניגוד למצבו של משהראוי ואף חומרת העבירות המיוחסות למבקש - גבוהה יותר והראיות לביצוען הינן מוצקות יותר. כמו כן, בעוד כל העבירות המיוחסות

למשהראוי הינן עבירות שבוצעו ברצועת עזה, ועל כן הרשעתו תלויה ביכולת להכיר בעבירות אלה כעבירות חוץ, הרי שחלק מהעבירות המיוחסות למבקש הינן עבירות פנים. בהקשר זה, מפנה המשיבה לבש"פ 5932/15 **יאסין נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו) (21.9.15) בו נמנע בית המשפט לשחרר לרצועת עזה נאשם, אשר עניינו קל יותר מזה של המבקש, ואשר גם בו - בשונה מענין משהראוי - חלק מהעבירות היו עבירות פנים.

דין

7. דין הבקשה להידחות.

סעיף 52(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו - 1996 קובע, כי ניתן לפנות לבית המשפט בבקשה לעיון חוזר בתנאי השחרור, וזאת בהתקיים תנאים המצדיקים זאת:

"עצור, משוחרר בערובה או תובע רשאי לפנות לבית המשפט בבקשה לעיון חוזר, בענין הנוגע למעצר, לשחרור או להפרת תנאי השחרור בערובה, לרבות בהחלטה לפי סעיף זה, אם נתגלו עובדות חדשות, נשתנו נסיבות או עבר זמן ניכר מעת מתן ההחלטה".

בקשה לעיון חוזר אין פירושה בחינה מחדש של החלטת המעצר או השחרור המקורית; פירושה, כי יש לבחון האם בזמן שחלף נוצר שינוי נסיבות, אשר יש בו כדי להצדיק את שינוי אותה החלטה. כך, נקבע כי **"הכלל הוא כי במסגרת בקשה לעיון חוזר, לא נפתח דיון מחדש בסוגיית עצם ההצדקה למעצר או לחלופת מעצר והתנאים שנקבעו במסגרתה. עיקרו של הליך העיון החוזר הוא בבחינה ובדיקה האם מאז ההחלטה המקורית שניתנה אירעו עובדות או נסיבות חדשות או מעבר זמן רב שיש בהם כדי לשנות את נקודת האיזון הראויה בין עניינו של הנאשם בהגשמת חירותו האישית כפרט לבין האינטרס הציבורי בהגנה על**

בטחון הציבור והבטחת תקינות ההליך השיפוט" (בש"פ 2254/08 ברקו נ' מדינת ישראל, עמ' 4-5 (פורסם בנבו) (19.3.08)).

8. בענייננו, טוען המבקש, כי יש לשחררו בשל המצב הראייתי בתיק, אשר לטעמו אינו מצדיק עוד את החזקתו בתנאים מגבילים כלשהם. בהקשר זה מפנה המבקש לקביעות בפס"ד שביר,

ככל שהן נוגעות לקושי בהכרה בעבירה של מתן שירות להתאחדות בלתי מותרת, שבוצעה ברצועת עזה כעבירת חוץ, והן, ככל שהן נוגעות להיקף תחולת העבירה של מתן שירות להתאחדות בלתי מותרת כאשר מדובר בשירות לחמאס שאינו קרוב לליבת מטרות הארגון ופעילותו. המבקש מוסיף ומפרט ארוכות, על פני לא פחות מ - 23 עמודים, את טענותיו ביחס לאישומים נגדו. בהקשר זה מפנה המבקש בפירוט רב לאמרותיו השונות בחקירתו בשב"כ ובחקירתו במשטרה, תוך שהוא טוען להבדלים בין אמרות אלה ומוסיף ומפנה לראיות נוספות אותן בכוונתו להציג במסגרת פרשת ההגנה. על בסיס כל האמור עותר המבקש, כי בית המשפט "יעיין מחדש בהחלטתו הקובעת דבר קיומן של ראיות לכאורה כנגד המבקש ולקבוע כי בראיות העומדות בבסיס תיק זה לא טמון פוטנציאל הרשעה" (סעיף 59 לבקשה). לא ניתן לקבל קו טיעון זה.

נקבע, כי "כדי שתקום עילת שחרור ממעצר לאחר שנקבע בהליך קודם כי קימות הוכחות לכאורה להרשעת נאשם כנדרש לצורך מעצר, יש להצביע על שינוי דרמטי בראיות התביעה ועל כרסום מהותי ומשמעותי בהן. צריך להתקיים מהפך ראייתי של ממש, בבחינת הפיכת הקערה על פיה, כך שהכף תיטה, לאור השינוי שחל, לעבר זיכוי של הנאשם על פני הרשעתו בדין" (בש"פ 2159/03 חזיזה נ' מדינת ישראל, סעיף 7 לפסק הדין (פורסם בנבו) (25.3.03)). בית המשפט הוסיף והבהיר בעניין אחר, כי הליכי מעצר ככלל, ובקשות לעיון מחדש בהחלטות מעצר בפרט, אינן הבמה לדיון מעמיק בפרטי הפרטים של הראיות בתיק:

"המותבים השיפוטיים הדנים בהליכי מעצר אינם צריכים ואינם יכולים לשמש תחליף למותב המנהל את התיק העיקרי... מטבע הדברים, בהליכי המעצר אין ניתן להכריע בדבר מהימנות גרסה מסוימת של עד פלוני, או בדבר עדיפותה של גרסה מסוימת על פני גרסה אחרת שמסר אותו עד. הכרעות אלה מסורות רק - ואך ורק - למותב בפניו נדון ההליך העיקרי, ולו מן הטעם הפשוט כי הוא זה השומע את העדים. הדברים הם בגדר מושכלות יסוד, ומעוגנים גם בשכל הישר. קשה להלום איפוא, כי בגדרי בקשות לעיון חוזר (או עררים עליהן) יועלו טענות היורדות לפרטי פרטיהן של עדויות שונות ותתבקשנה הכרעות בנוגע למהימנות מוסריהם או בנוגע לבכירותה של עדות כזו או אחרת על פני רעותה, משל המדובר בסיכומי טענות בהליך העיקרי; והלא אין שופט המעצרים אמור לכתוב את הכרעת הדין בתיק העיקרי

עצמו" (בש"פ 7260/13 מדינת ישראל נ' כאל (פורסם בנבו) (עמ' 9) (18.11.13)).

ובעניינו - אין בפסקי הדין אליהם מפנה המערער כדי להוות 'מהפך ראייתי של ממש', בפרט בהתחשב בכך, כי בניגוד לעניינו של שביר, הרי שחלק מהעבירות המיוחסות למבקש (עבירות 1-4) הינן עבירות פנים. עוד יש ליתן משקל לכך שהמדובר בשאלה משפטית שנויה במחלוקת, אשר טרם הוכרעה על ידי בית המשפט העליון. בנסיבות אלה, אין מדובר במצב משפטי חדש, אשר יש בו כדי להצדיק שינוי מקביעתו המקורית של בית המשפט בדבר קיומן של ראיות לכאורה והטענות בעניין זה דינן להתברר במסגרת התיק העיקרי.

הדברים מקבלים משנה תוקף בכל הנוגע לטענות ביחס למצב הראייתי בתיק. המדובר בבקשה לעיון חוזר במסגרת תיק המעצר; בקשה מעין זו אינה הבמה המתאימה לניתוח יסודי של הראיות הקיימות בתיק, תוך השוואה בין פרטיות של אמרות שונות שמסר המבקש בפני גורמים שונים, בפרט כאשר מדובר בראיות אשר עמדו בפני בית המשפט בעת מתן ההחלטה המקורית בדבר השחרור לחלופת מעצר (ראה סעיף 36 לבקשה). המקום לבחינת טענות אלה לגופן יהא במסגרת הכרעת הדין, ואין מקום להעלותן במסגרת בקשה זו.

על כן, אין בטענות המבקש ביחס למשקל הראיות בתיק כדי להביא לשינוי בתנאי השחרור.

9. עוד טוען המבקש, כי יש מקום לביטול התנאים המגבילים לאור התמשכות ההליכים בעניינו ולאור העובדה כי לא ראה את משפחתו מזה זמן רב. אכן, אין להתעלם מכך כי ההליך המשפטי בעניינו של המבקש, אשר כתב האישום נגדו הוגש ביום 2.3.15, עודנו נמשך, כאשר פרשת התביעה טרם הסתיימה ואין חולק, כי המדובר בשיקול רלוונטי לעניין קביעתם של תנאי שחרור; בעניין זה נקבע, כי -

"חלופת הזמן הינו שיקול כבד משקל במסגרת בקשות להארכת מעצר עד תום ההליכים. ככל שחולף הזמן משתנה נקודת האיזון בין זכותו של הנאשם לחירות לבין הצורך לשמור על שלום הציבור ובטחונו... כך גם יש חשיבות לשלב בו מצוי ההליך הפלילי (בש"פ 2970/03 מדינת ישראל נ' נסראלדין (לא פורסמה, 2.4.03)). אני סבורה כי יש ליתן משקל לחלופת הזמן גם כאשר נאשם מצוי במעצר בית... יודגש כי אין משמעות הדבר שאין ליתן את הדעת על רמת הסיכון הנשקפת מהנאשם, ועל החשש לשיבוש מהלכי משפט והשפעה על עדים. שיקולים אלו עליהם להילקח בחשבון בעדיפות עליונה בכל החלטה על הקלת תנאי שחרור. עם זאת, כאמור, יש ליתן משקל גם ליתר השיקולים העומדים על הפרק, כפי שפורט" (בש"פ 3460/10 בצר נ' מדינת ישראל, עמ' 4-5 (פורסם בנבו) (17.5.10); וראה גם בש"פ 3018/13 בן פורת נ' מדינת ישראל, עמ' 1 (פורסם בנבו) (3.5.13)).

לענין הימשכות ההליכים, לא ניתן להתעלם מהעובדה שהמבקש עמד על ניהול משפט זוטא, בנפרד מהתיק

העיקרי וחזר בו בשלב מאוחר יותר, דבר שמצריך את חקירתו שוב. אין גם להתעלם מהעובדה שקבועים שלושה מועדים בסמוך לסיום הפגרה. יש אמנם ליתן משקל לחלוף הזמן מאז הגשת כתב האישום ולעובדה ששהותו של המבקש בתנאים מגבילים במדינת ישראל מונעת ממנו קשר עם משפחתו בעזה, שאינה מורשית להכנס לישראל, אך כנגד שיקולי פרט אלה, יש לשקול את השיקולים של בטחון הציבור והסיכון, כי המבקש ישוב לבצע את העבירות נשוא כתב האישום היה וישוב לביתו, כמו גם את החשש מהימלטות המבקש מהדין. חששות אלה באו לידי ביטוי בהחלטת בית המשפט העליון מיום 29.5.16, עת דחה ערר המדינה על שחרורו של המבקש בתנאים מגבילים 29.5.16 והבהיר, כי הוא אינו רואה להתערב בהחלטה לשחרור המבקש לחלופת מעצר מאחר ו"מצאתי ממש בטענת ההגנה כי כל אימת שהמשיב מוחזק בישראל, אין לו אפשרות מעשית להוסיף ולבצע את העבירות שאותן ביצע על פי החשד"; כן ציין ביהמ"ש העליון, כי יש לקבוע ערבויות גבוהות וזאת "בשים לב לפיתוי העומד בפני המשיב לנסות ולהימלט מאימת הדין לרצועת עזה, שם מרכז חייו" (סעיף 7 להחלטה). כמו כן, אין להתעלם מכך שתנאי שחרורו של המבקש כבר זכו להקלות משמעותיות, באופן בו - אשר שהה בתחילה במעצר בית מלא - מצוי כיום במעצר בית לילי בלבד.

באיזון בין שיקולים אלה, הרי שהכף נוטה בבירור להותרת התנאים המגבילים על כנם, ועל רצונו של המבקש לשוב לביתו ברצועת עזה לסגת בפני האינטרס הציבורי של בטחון הציבור וההמשך התקין של ההליך המשפטי. איני סבורה, כי ניתן ליתן במבקש את האמון הנדרש, כי, אם ישוחרר לביתו ברצועת עזה, ימנע מלשוב ולבצע את העבירות נשוא כתב האישום, וגם לא ניתן להבטיח את התייצבותו של המבקש להמשך משפטו או לריצוי עונשו, באם יורשע.

10. המבקש מפנה להחלטת בית המשפט העליון בענין משהראוי, בו התיר בית המשפט למשהראוי לצאת מן הארץ לרצועת עזה, לאחר שהורשע ונגזר דינו בבית המשפט המחוזי, כפוף להפקדת ערבויות כספיות משמעותיות, של 400,000 ש"ח וערבות צד ג' בסך כולל של שלושה מליון

ש"ח (נספח י"ג לבקשה). דא עקא, שיש קושי להשליך מהחלטה זו לענייננו. לא ברור מה הנימוקים שהנחו את בית המשפט העליון, עת אישר את יציאתו של משהראוי לעזה כיון שלא ניתן נימוק לכך. בנסיבות אלה, לא ניתן לבחון האם עניינו של משהראוי דומה לעניינינו מבחינת חומרת העבירות, טיב העבירות, מצבו האישי, וגורמים נוספים. מניחה אני, כי לא היתה כוונה לקבוע, שניתן לשחרר כל נאשם בעבירות בטחון לרצועת עזה, ללא תלות בעבירות הנטענות. עוד יוער, כי המשיבה טענה - והמבקש לא חלק על כך - כי עניינו של משהראוי שונה מעניינו של המבקש בכך שאצל משהראוי כל העבירות בהן הוא מואשם הינן עבירות חוץ, להבדיל מעניינו של המבקש,

ועל כן ברי, כי לא ניתן לגזור גזירה שווה בין המקרים. כמו כן, אין חולק כי קיימים מקרים של עצורים אחרים - כמו בש"פ 5932/15 **יאסין נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו) (21.9.15) אליו הפנתה המשיבה, בו נמנע ביהמ"ש משחרור לרצועת עזה במסגרת הליכי מעצר עד תום ההליכים. על כן, אין בהחלטה בעניינו של משהראוי כדי להשליך על עניינו של המבקש.

11. בשולי הדברים יוער, כי המבקש טען שאין חשש, כי שחרורו לביתו ברצועת עזה ישבש את הליכי המשפט, מאחר והוא ממילא מצוי בקשר טלפוני עם אחיו ברצועת עזה וזה מצוי היטב בהליך המשפטי (פ' 25.7.16 עמ' 39). טענה זו טוב לה שלא נטענה, שכן יש בה כדי להעיד על כך כי המבקש מפר לכאורה, את תנאי השחרור אשר קבעו כי "**נאסר על המשיב ליצור קשר במישרין או בעקיפין עם מי מהמעורבים בפרשה**" (החלטה מיום 25.5.15), וזאת בניגוד לטענתו כי הוא מקפיד על תנאי השחרור. באמור יש כדי לחזק את עמדת המשיבה, כי לא ניתן ליתן במבקש את האמון הדרוש לשחרורו לרצועת עזה.

סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ה' אב תשע"ו, 09 אוגוסט 2016, בהעדר הצדדים.

המזכירות תשלח ההחלטה לב"כ הצדדים.

שרה דברת,
שופטת,
ס.נשיא